

POSTAWA LEŻĄCA

Pomoce dydaktyczne: Pismo Świąte, rzutnik multimedialny, komputer.

1. Przywitanie i modlitwa

Ksiądz prowadzący spotkanie wita zebranych ministrantów i zaprasza do wspólnej modlitwy.

2. Wprowadzenie

Na dzisiejszym spotkaniu omówimy kolejną postawę w liturgii, którą jest postawa prostracji. Jest to postawa, która w naszym kościele parafialnym jest rzadko stosowana.

Temat postawy prostracji oraz jej miejsca w liturgii rzymskiej został szeroko omówiony na łamach artykułu autorstwa ks. prof. Krzysztofa Koneckiego, aktualnego konsultora komisji KKBiDS Episkopatu Polski. Poniżej znajduje się odpowiedni fragment: Padanie na twarz i leżenie krzyżem, zwane także prostracją, znane było już w Starym Testamencie (Rdz 17, 3; Joz 5,15) jako wyraz uniżenia się przed Bogiem i najgłębszej modlitwy. Postawa ta jest w sposób szczególny znakiem głębokiej adoracji i pokory. Wyraża ona najgłębsze upokorzenie się człowieka, którego ciało zostało utworzone z prochu ziemi. Jest to jeszcze większe uniżenie się przed Bogiem, aniżeli ukłęknięcie. Będąc postawą o bardzo silnym wyrazie ekspresji, nie pozostawia ona obojętnymi ani tych, którzy ją zajmują, ani tych, którzy są jej świadkami. Postawa prostracji rozpowszechniła się zwłaszcza w liturgii Wschodniej, skąd przeszła do liturgii Rzymskiej. Obecnie padanie na twarz ma miejsce w czasie śpiewu litanii do Wszystkich Świętych podczas święceń diakona, prezbitera i biskupa, a także podczas profesji zakonnej i konsekracji dziewic oraz na rozpoczęcie liturgii Wielkiego Piątku.

Częściej aniżeli w liturgii postawa ta występuje w pobożności prywatnej, szczególnie w miejscach świętych, sanktuariach.

Warto również zaznaczyć, że za CE 316 (które cytuje również Mszał Rzymski dla diecezji polskich) diakoni asystujący biskupowi w czasie sprawowania Liturgii Męki Pańskiej upadają na twarz, jeśli również czyni to przewodniczący zgromadzeniu biskup: Biskup i diakoni, ubrani w szaty mszalne koloru czerwonego, udają się do ołtarza w ciszy. Biskup po

zdejściu mitry i oddaniu czci ołtarzowi pada na twarz lub, zależnie od uznania, klęka na nieokrytym klęczniku, i przez pewien czas modli się w ciszy. Diakoni posługujący zajmują taką samą postawę jak biskup.

3. Rozwinięcie tematu

Leżenie krzyżem czyli rzucenie się twarzą na ziemię, zwane także prostracją znane było już w Starym Testamencie (Rdz 17,3; Pwt 9,18; 1 Krl 8,54; Joz 5,15) i jest znakiem najgłębszej adoracji oraz pokuty. Jest to jeszcze większe uniżenie siebie wobec Majestatu Bożego aniżeli klęczenie. Leżenie krzyżem symbolizuje najgłębsze poniżenie siebie i najusilniejszą modlitwę. Lepiej niż słowa wyraża ono całkowite oddanie się Bogu i poczucie własnej słabości. W starożytności chrześcijańskiej praktykowane było jako uzewnętrznianie prywatnej pobożności. Do dnia dzisiejszego praktykę taką spotkać można szczególnie w miejscach świętych, w sanktuariach. Do liturgii rzymskiej padanie na twarz weszło prawdopodobnie pod wpływem ceremoniału bizantyńskiego. Obecnie celebrans kładzie się krzyżem przed ołtarzem na początku ceremonii Wielkiego Piątku, na znak, że Odszedł nasz Pasterz; Jezus Chrystus. Podobnie osoby, które otrzymują święcenia padają na twarz i leżą krzyżem podczas śpiewania Litanii do Wszystkich Świętych. W wielu zgromadzeniach zakonnych, także przyjmujący profesję zakonną przybierają postawę leżenia krzyżem.

4. Utrwalenie wiadomości

a) film

<https://www.youtube.com/watch?v=0mJj5ETUOak&feature=share&fbclid=IwAR2VYxvwqT9yF7-YUioprgtOYTLAVN0XNnMwh1rYf0dTWxO4NWyWvazttJo> (dostęp na dzień 11.05.2022)

b) film

<https://www.youtube.com/watch?v=-xcuTc3cnuw> (dostęp na dzień 11.05.2022)

5. Zakończenie.

Ksiądz prowadzący podsumowuje spotkanie i zachęca do wspólnej modlitwy Zdrowaś Maryjo

